

Csatáné Bartha Irénke

Könyörgés

Az út nehéz volt, tudhatod, Uram,
közel a végső stáció,
szívemben nagy a zűrzavar:
maradnék még, önző vagyok,
de tégy velem, amit akarsz,
csak magam mellett tudjalak.

Nélküled az út bizonytalan,
túl szirteken, túl partokon,
most minden kincsem Rád hagyom,
megyek, hol vár a nyugalom,
s ha indulok, fogd a kezem,
tisza fények útjára vezess!



Őrizzük egymásnak a csendet

Őrizzük egymásnak a csendet,
a fényt, mikor a hajnalok
reménnyel kecsegtetnek,
ülj kedves mellém, fogd a kezem,
ha elakadna szavam s léptem.

Őrizzük egymásnak a csendet,
mennyi szépre emlékeztet,
köréd gyűlnek illatok, fények,
akkor is, ha már nem leszek.

Csend, félelem, magány,
ha majd mind együtt lesznek,
jajongd fájdalmad égre fel,
Isten meghallja talán...

Őrizzük egymásnak a csendet,
a titkokat, mik bennünk zengtek,
azt a kedveskedő, lágy szimfóniát,
mely lepkék útján vigasznak visszajár.